

گفتگو با مردی که سبک نوین رزمی را آموزش می دهد

«تک کونگ موسول» در فلک شیر ممد!

باختری - در اسفند ۱۳۸۵، روزنامه ها و پایگاه های خبررسانی نوشتند: «بعد از تلاش های فراوان، استاد مهدی نمازی که در زمینه هنرهای رزمی سابقه ای طولانی و درخشان دارند، موفق شدند سیستم بین المللی تک کونگ موسول را که از قدرتمندترین و غنی ترین سبک های رزمی در کشورهای جهان است، در فدراسیون ورزش های رزمی جمهوری اسلامی ایران به ثبت برسانند». استاد مهدی نمازی رئیس و بنیان گذار سبک تک کونگ موسول کشور است و حضور در دوره مربیگری تنوری ممتاز فدراسیون رزمی، دریافت گواهی نامه مربیگری درجه ۱ سیستم تک کونگ موسول از فدراسیون ورزش های رزمی، دریافت گواهی نامه داوری درجه ۱ این سبک و نیز کسب کمر بند مشکی (دان ۷) فدراسیونی سیستم تک کونگ موسول از فدراسیون ورزش های رزمی جمهوری اسلامی ایران را در کارنامه خود دارد. او در باشگاهی نمودر در میدان عسگریه (شیرمحمد)، سال هاست که مربی رزمی است و هزاران ورزش کار، مربی و مدال آور به شهر و کشورش معرفی کرده است. تصمیم گرفتیم در این شماره، به سراغ این استاد پر تلاش برویم و پای صحبتش بنشینیم. آنچه در ادامه می خوانید، رهاوردمان از این گفتگو است.

وارد باشگاه می شوم و به اتاق کار استاد که در گوشه باشگاه قرار دارد، می رسم. نگاهی گذرا به فضای اتاق می اندازم و بالغ بر ۱۰۰ حکم قهرمانی و آموزشی و داوری را می بینم که دیوارها را تزئین کرده اند. بعد از سلام و احوالپرسی، استاد می گوید: «از بیست سال اخیر تاکنون که مربی بوده ام، خبرنگاری نیامده است که از خودم و قهرمانی ها و ایده هایم برای ورزش کارشدن نسل جوان بپرسد.»

«می پرسم تابه حال چه قهرمانی هایی کسب کرده اید؟»

(لبخند می زند) شمارشان از دستم رفته است؛ اما دارنده مقام اول مسابقات بین المللی هنرهای فردی و دفاع شخصی ۲۰۱۱ امارات، کسب مدال طلا و نشان مخصوص فدراسیون بین المللی تک کونگ موسول ۲۰۱۵ ژنوبی و کسب چندین مقام مسابقات کشوری و استانی در رشته های دفاع شخصی، هنرهای فردی و نمایشی تیمی و انفرادی.

«از چند سالگی به صورت جدی ورزش می کنید؟ و از چه سالی استاد و باشگاه دار شدید؟»

از شش سالگی ورزش می کنم. در مجموع، ۳۶ سال است که ورزش می کنم و ۲۷ سال است که باشگاه دار شده ام و ۱۷ سال است که در همین محل مشغولم. با وجود اجاره بهای بالا، برگزاری کلاس ها ادامه داشته و کلاس رزمی ام تعطیل نشده است.

«در منطقه کمربند خور داری مثل طلاب، داشتن باشگاه ورزشی چه لذتی دارد؟»

اگر بتوانیم کارهای سخت را انجام دهیم، لذت به وجود می آید. مدت ها پیش که شهریه کلاس ۱۰ هزار تومان بود، شاهد این بودم که پدر و مادری پسرش ساله شان را به باشگاه آورده بودند و با کمال دقت و مراقبت و پیگیری دوست داشتند که پسرشان در این باشگاه ورزش کند. زمان پرداخت همان ماهانه مختصر، دیدم که پول هایشان جمعاً ۲۰۰ تومان است! حس کردم عاشق ورزش کارشدن پسرشان هستند؛ بنابراین از آن ها شهریه نگرفتم. آن کودک شش ساله الان قهرمان کشور است.

«مراحل رشد ورزش کار در رشته شما چیست؟»

در همه سبک ها، هنر جو با کمر بند سفید شروع می کند. بعد از آن، زرد، نارنجی، سبز، آبی، قهوه ای، قرمز، مشکی و بعد از آن هم، سیستم «دان» شروع می شود. من دارای کمر بند مشکی با دان ۷ هستم. ۲ دان هفت دارم؛ یکی در کیک بوکس و یکی هم در سبک خودم یعنی تک کونگ موسول. بین دان ۸ تا ۷، باید حدود شش تا هشت سال صبر کرد. من در سبک تک کونگ موسول نفر اولی هستم که دارای دان ۷ این رشته ام.

«فرق سبک های رزمی در چیست؟»

اکثریت سبک ها شبیه به هم هستند. بیشتر تغییرات و تفاوت ها در نام گذاری تکنیک هاست. همچنین بنیان گذار هر سبک با توجه به نوع جهان بینی خاصش، فرم های ابداعی ویژه خودش را دارد. ممکن است بعضی سبک ها مبارزه داشته باشند و برخی نداشته باشند.

«به نظر شما، اصولاً چرا باید ورزش رزمی وجود داشته باشد؟ مگر کافی نیست که فرد به پارک ملت یا هر پارک نزدیک خانه اش برود و چند دور بدود؟»